

Arrest

nr. 129 281 van 12 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 12 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. PEETERS loco advocaat S. VAN ROSSEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij geen geloof hecht aan verzoekers asielrelaas, omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zich niet elders in Nepal zou kunnen

vestigen om nieuwe problemen uit de weg te gaan en omdat er in Nepal op dit ogenblik geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Hij beperkt zich echter louter tot het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het formuleren van algemene kritiek en het op algemene wijze ontkennen, vergoelijken en minimaliseren van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Zo wijst verzoeker erop dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer beperkt is en het gehoor bij het Commissariaat-generaal veel uitgebreider en dit voor verwarring kan zorgen. De Raad stelt echter vast dat verzoeker niet aangeeft hoe het feit dat het ene gehoor korter is dan het andere hier voor verwarring heeft gezorgd en welke invloed dit zou hebben gehad op de besluitvorming. De Raad wijst erop dat als verzoeker van mening is dat er misverstanden of fouten gebeurd zijn het zijn verantwoordelijkheid is om deze tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden en te verbeteren. De Raad stelt vast dat verzoekers verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werd voorgelezen. Hij had dus de mogelijkheid hierover bijkomende opmerkingen te maken. Verzoeker heeft dit echter nagelaten en heeft zijn verklaring ondertekend waarmee hij heeft bevestigd dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Ook bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal heeft verzoeker geen enkele melding gemaakt van misverstanden, fouten of verwarring tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker maakt pas in het verzoekschrift voor het eerst een opmerking over het verloop van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze opmerking is dan ook laattijdig. Verzoeker heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen afgelegd over wezenlijke elementen van zijn relaas. De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt hiertoe geen verschoning. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag.

Dergelijk verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Deze motieven zijn immers draagkrachtig, vinden steun in het administratief dossier en hebben betrekking op de kern van verzoekers asielrelaas.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat de politieke situatie in Nepal zeer onveilig is en verwijst hiervoor naar verschillende stukken van mensenrechtenorganisaties. Verzoeker stelt dat de Nepalese overheid nog steeds niet in staat is om zijn burgers te vrijwaren van willekeurige vervolgingen, discriminatie van de kasten en wandaden van de maoïsten. Hij stelt ook dat hij vreest voor zijn leven wegens zijn seksuele geaardheid.

De Raad wijst erop dat het niet volstaat om louter naar een algemene toestand te verwijzen, maar dat de asielzoeker zijn concrete problemen aannemelijk moet maken. Hierbij kan worden verwezen naar de toepassing van artikel 3 van het EVRM. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling volstaan op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Ook het feit dat artikel 3 van het EVRM eventueel kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Volgens de uitspraak van het EHRM van 30 oktober 1991 in de zaak Vilvarajah (RV 1991, 19) moet er sprake zijn van specifieke individuele omstandigheden waaruit een verhoogd risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM valt af te leiden. De enkele mogelijkheid van een schending van artikel 3 van het EVRM is onvoldoende. Volgens het Hof is het dan ook aan de verzoeker om aannemelijk te maken dat er sprake is van concrete, hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden, die met zich meebrengen dat de verzoeker een verhoogd risico

loopt op een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas slaagt verzoeker daar niet in.

Verzoeker stelt verder dat de situatie in Nepal nog steeds zeer gevaarlijk is en de Nepalese autoriteiten er niet in slagen om de veiligheid van burgers te garanderen. Verzoeker verwijst naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken waaruit onder meer blijkt dat protesten soms een gewelddadig karakter krijgen.

De Raad wijst erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C- 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

De Raad stelt vast dat verzoeker door naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken te verwijzen niet aantoont dat burgers in Nepal op dit ogenblik een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 23 juni 2014, stelt verzoekende partij dat haar verklaringen over haar reisweg nog altijd worden aangewend om haar asielaanvraag af te wijzen terwijl dit niet de essentie is. Verzoekende partij verklaart dat zij niet meer informatie had over ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in Nepal omdat zij haar geaardheid wilde stil houden en derhalve niet zomaar op onderzoek uitging. Verzoekende partij verwijst naar de "recommendations" van UNHCR en stelt dat er voor haar geen intern vluchtalternatief is in Nepal, gelet op de algemene situatie aldaar en haar seksuele geaardheid concreet genoeg is om haar bescherming te verlenen.

1.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen valabele argumenten bijbrengt die de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 23 juni 2014 opgenomen grond ontkrachten.

Wat betreft de argumentatie van verzoekende partij dat haar verklaringen over haar reisweg nog altijd worden aangewend om haar asielaanvraag af te wijzen terwijl dit niet de essentie is, merkt de Raad vooreerst op dat haar ongeloofwaardig reisverhaal niet de enige reden is waarom haar de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werden, doch dat er nog andere gronden zijn die deze beslissing schragen. Zo heeft verzoekende partij tal van tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen afgelegd omtrent de kern van haar asielrelaas, heeft zij een bijzonder beperkte kennis over de situatie en rechten van homoseksuelen in Nepal en heeft zij niet aannemelijk gemaakt dat zij zich niet elders in Nepal zou kunnen vestigen om nieuwe problemen omwille van haar beweerde homoseksuele geaardheid te vermijden. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekende partij met haar betoog geenszins betwist dat er stelselmatig individuele identiteitscontroles zijn bij binnenkomst in de Schengenzone en dat gelet op het grote risico onderworpen te worden aan een identiteitscontrole, redelijkerwijze verwacht kan worden dat verzoekende partij meer details zou moeten kunnen verstrekken over de door haar gebruikte reisdocumenten. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van haar vertrek uit Nepal en van haar asielrelaas in het algemeen.

Het betoog van verzoekende partij dat zij niet meer informatie had over ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in Nepal omdat zij haar geaardheid wilde stil houden en derhalve niet zomaar op onderzoek uitging, overtuigt de Raad niet. Immers, van iemand die jarenlang zijn homoseksuele relatie geheim houdt, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij enigszins op de hoogte is van eventuele rechten (of de beperkingen ervan) van homoseksuelen in Nepal.

Daar er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij als zou zij homoseksueel zijn, kan er evenmin enig geloof gehecht worden aan de beweerde problemen die zij omwille hiervan zou hebben ondervonden en dient de nood naar een veilig intern hervestigingsalternatief niet onderzocht te worden. De Raad gaat dan ook niet verder in op de argumenten van verzoekende partij hieromtrent.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS